

LBRIS

We know
books

Adnana Marc

Aventurile
unui avocat
stagiar

LETRAS
Promovăm autorii români

Cuprins

Scumpă revedere	9
Un om mic în fața unei alegeri mari	11
Primul examen de admitere în profesia de avocat	19
Al doilea examen de admitere în profesia de avocat	40
Perioada interviurilor	56
Povești din avocatură	67
Examenul de definitivat în profesia de avocat	98
Ziua examenului de definitivat în profesia de avocat	129
Rezultatul	138
Avocatura, ca avocat definitiv	141
A venit momentul să ne spunem adio	144

Scumpă revedere

— Adnana, te rog frumos termină contractele astea două, ca să se poată demara lucrările la autostradă și liniile suplimentare pentru noua cale ferată. Și te rog, când ai timp, să fugi până la instanță, pentru problemele semnalate săptămâna trecută. Mersi frumos!

Această rugămintă vine de la șefa mea, o persoană pe care o respect enorm, în special pentru modul în care conduce întregul departament juridic la nivel național al uneia dintre cele mai mari și importante companii din România. Dacă pe parcursul cărții veți afla că am avut parte de un mentor după care mi-am mulțumit dezvoltarea profesională, acum am norocul și mai mare, de a-l avea pe al doilea, în postura superiorului direct. Am avut noroc să lucrez cu astfel de oameni.

Ca în orice mare companie, nu are cum să îți fie pe plac toată lumea, deoarece diverse divergențe în gândire și comportament se pot observa în toate grupurile de oameni, fie ele provenite din creștere diferită sau doar o dezvoltare diferită a valorilor și a principiilor, prețuite de fiecare, și mediul din care provine sau în care se regăsește în acest moment. Dar doamna L. este un adevărat

mentor pentru mine și mă bucur nespus că am avut norocul să lucrez sub îndrumarea ei.

Zis și făcut, am încheiat și semnat contractele, pe care le verificasem și păreau a fi conforme normelor în vigoare, le-am redirecționat către responsabilii următori ai proiectelor și m-am uitat la ceas. Era abia ora 10.47. Hmm...

— Ce oră ciudată, deloc rotundă! mi-am spus în gând, în timp ce mă îmbrăcăm să plec spre instanță.

Am chemat o mașină și am pornit spre soluționarea, facilă, de altfel, a problemelor semnalate. Nu era mare lucru de rezolvat, problema fiind clară, iar tranșarea fusese deja realizată premergător datei stabilite de către instanță cu ușurință, în favoarea cauzei susținute de către compania în care activam. Speța în cauză era atât de clar favorabilă nouă, încât se putea soluționa și în lipsa mea sau a unui coleg, dar preferabil era să onorăm totuși cu prezența această chemare în instanță.

Plouă! Ce vreme neprietenoasă și destul de rece pentru un final de septembrie, neașteptat de rece așa putea adăuga. La ora asta, traficul nu reprezenta o problemă, așa că am ajuns mai rapid decât mă așteptam. Am coborât din mașină, șoferul a plecat mai departe și, cu această ocazie, am hoinărit pe holurile pe care le știam atât de bine.

Oprește-te, Adnana! E prea devreme pentru a-i spune cititorului aceste lucruri. De ce începi cu finalul? Acum totul arată simplu, ușor și frumos. Dar drumul? Drumul cine și-l mai amintește?

Așadar, dragul meu cititor, pășește alături de mine, în urmă cu zece ani, ca să descoperim o copilă inocentă ce va fi testată de viață și va ajunge să profeseze ce și-a dorit, dar nu pe drumul pe care credea că va reuși să facă acest lucru, ci pe unul total diferit de cel scontat.

Haide să vedem împreună cum a început totul!

Un om mic în fața unei alegeri mari

Adevărul este că, atunci când am promovat examenul de bacalaureat, nu știam ce cale urmează să străbat. Mă gândeam adesea:

— Bine-bine... eu termin liceul, promovez examenul și ulterior ce fac? Care este următoarea destinație? Ce anume mi-ar plăcea să fac pentru restul vieții?

Aveam întrebări mărețe și la care îmi doream să am răspunsuri pe măsură. Consideram că mă aflu în fața unei alegeri ce avea să cântărească enorm și care urma să-mi călăuzească drumul în viață.

Era o discuție pe care o purtam des și cu părinții mei, în perioada de după promovarea examenului de bacalaureat, și care a generat multe ore scufundate în gânduri, ce m-au trecut prin felurite perspective. Ca orice adolescentă care are tot viitorul nepictat în fața ochilor, eram în impas și căutam să găesc cea mai bună alegere pentru mine. Nu știam, când eram mică, ceea ce voiam să fac atunci când o să ajung „mare”, însă am avut mereu încrederea că voi reuși cândva să îmi găsec drumul corect în viață. Nu știam pe atunci că în încercarea mea de a merge drept voi păși de multe ori strâmb și voi avea lecții importante de învățat din cele mai mari greșeli pe care aveam să le fac. Voiam să fie totul bine și să evit pe cât posibil eșecul. Destinul avea să rădă mult de mine ca, la final, să

LIBRIS | We know books
fie mândru că am ajuns să mă învelesc cu drag în plapuma eșecului din care aveam să ies un om matur, un om de care să fiu pe deplin mulțumită.

— Du-te la Drept! Îți place oricum să vorbești mult, sigur o să te ajute, mi-a spus mama.

◆
Privind în urmă, îmi dau seama că, printre cele mai bune decizii pe care le-am luat, se numără acelea în care am vorbit cel mai puțin sau chiar cele în care am ales să răspund prin tăcere.

Pe parcursul acestui drum profesional am învățat ce înseamnă diplomația, atât în plan profesional, cât și în plan personal. Nu cred că există nimic mai elegant decât o persoană care știe să își exprime punctul de vedere într-o manieră calmă și coerentă.

Am învățat prima dată să ascult și să înțeleg, doar apoi să îmi exprim și perspectiva proprie. Am fost de multe ori surprinsă să observ faptul că oamenilor, în general, le face o imensă plăcere să vorbească, să fie în centrul atenției și să fie auziți.

Auziți, dar nu neapărat ascultați!

În goana după atenție, de multe ori pentru ei nu contează dacă interlocutorul ascultă, singurul lucru important fiind doar ca ei să se audă vorbind. Eu, în schimb, am descoperit plăcerea de a sta pe margine și de a observa, în mod detașat de propria-mi părere, lumea care se dezvoltă în jurul meu. Pentru fiecare poveste ce se dorea spusă, se găsea adesea un ascultător, precum și pentru fiecare om care căuta cu ardoare aprobarea, se găsea un altul, care o oferea condiționat, în schimbul aprobării celeilalte persoane.

Am ajuns să am un loc comod în tribuna vieții de unde, de multe ori, am reușit să văd fără să mă implic, să învăț fără să fie neapărat o lecție pe care să o fi dorit și să ajung să evoluez fără a suporta consecințele unei alegeri.

Poate, pentru mine, cel mai important a fost să învăț că, în situațiile în care nu pot contura o părere bazată pe ceva solid, este mai înțelept să nu spun nimic. Am învățat să tac atunci când nu aveam o opinie avizată sau când nu aveam informații despre subiectul despre care se vorbea și am învățat să spun cu ușurință „sincer, nu știu, dar mă informez și revin cu un răspuns pe această temă”. Mi-am dat seama că este curajos să admiti că nu cunoști despre ce este vorba și să îți asumi că te vei documenta înainte de a răspunde sau de a oferi o părere neavizată. Cu toate acestea, cu regret am constatat că puțini oameni au această rețineră și preferă să își spună părerea neavizată, oferită la schimb pentru câteva momente de atenție.

Într-un final, am luat decizia să îmi depun dosarul de admitere atât la Facultatea de Drept, cât și la Facultatea de Jurnalism. Am fost admisă la amândouă, așa că am decis să aleg facultatea care îmi oferea cele mai multe oportunități după absolvire. Și astfel am ales Facultatea de Drept.

Cum a fost prima interacțiune cu profesia de avocat? Acesta este un răspuns simplu. Am fost în fiecare an de facultate în practică, mai multe săptămâni, la diferite instituții care activau în sfera juridicului. În primul an de facultate am făcut practică la primărie, în anul al doilea am făcut practică la Tribunalul Militar, iar în anul al treilea am făcut practica la un cabinet de avocatură, unde a luat naștere pasiunea mea pentru avocatură. Familia, rudele sau cunoștințele

LIBRIS | We know books
familiei din care provin nu aveau nicio legătură cu sfera juridică, astfel încât, pentru mine, întâlnirea din anul al treilea a fost prima interacțiune cu acest mediu, una care avea să cântărească enorm în dezvoltarea mea profesională ulterioară.

Am avut norocul să întâlnesc o doamnă avocat incredibilă. Ea era doamna C., înaltă, elegantă, cu un păr brunet, scurt și cârlionțat. Doamna C. avea un aer boem, cu părul care îi contura delicat fața, o fire caldă și deschisă în interacțiunea cu clienții și dând dovadă de o pregătire profesională impecabilă în fiecare susținere a unei cauze în fața instanței. Nu mi-a lăsat altă alternativă decât să mă îndrăgostesc pe loc și până peste cap de această profesie atât de dinamică.

Aceasta a fost prima mea interacțiune cu avocatura și, încă de pe atunci, am știut că drumurile noastre se vor împleti de multe ori în această viață. Din anul al treilea de facultate eram convinsă că îmi doresc această profesie, așa că știam că urmează să mă pregătesc pentru examenul de admitere în profesia de avocat. Urma să sacrific multe momente de relaxare și să le transform în ore chinuitoare, petrecute în solitudine, între cei patru pereți ai biroului de acasă. Era un sacrificiu enorm, pe care eram hotărâtă să mi-l asum.

Mă amuză cât de visătoare eram și îmi vine în cap doar următoarea expresie: „Micuțo... nu ai nici cea mai mică idee la ce te înhami”. Acesta este adevărul. Cu toate că eram pregătită de ce era mai rău, abia acum realizez cât de mare avea să fie acel sacrificiu, dar și cât de mult m-a consumat fizic, psihic și în special emoțional. Oricât de mult aveam să mă pregătesc pentru ceea ce

avea să urmeze, nu aș fi putut să anticipez în totalitate magnitudinea viitorului.

Ce mă bucură enorm este faptul că, indiferent prin ce am trecut ca să ajung aici, sunt în continuare acea micuță visătoare, care este uneori cu capul atât de sus în nori, încât simte constant că plutește.

Mereu am simțit în interiorul meu că sunt capabilă să am visuri mărețe spre care să mă îndrept. Așa a și fost! Le-am avut și am muncit pe brânci, ca să ajung la ele, fără să încetez nici măcar pentru o secundă să visez cu ochii deschiși.

Au fost momente în care am pus la îndoială această latură visătoare a mea și îmi făceam griji să nu fie doar naivitatea tinereții, dar, pe măsură ce reușeam să materializez câte un vis în realitate, mi-am dat seama că tot ceea ce îți propui poate să devină realitate dacă ești ambițios, muncitor și perseverent.

Am ajuns să ador această latură visătoare a mea. Îmi era frică să nu ajung să o pierd și să se metamorfozeze copilul din mine într-un om matur și lipsit de inocență, alterat de dificultățile peste care a ajuns să treacă în viață. Dar, din fericire, a supraviețuit și are acum o relație frumoasă cu femeia matură cu care împarte acest trup. Copilul a trecut și încă trece peste anumite amintiri dureroase, revizitând cicatricile ascunse adânc în movila de memorii, ocrotit de mâna femeii care am devenit. Ea îi oferă explicațiile și ghidajul de care a dus lipsă atât de mult timp și îl învață cum să își aplice bandajele necesare.

Amințirile l-au făcut să plângă, însă de data aceasta a reușit să plângă pe umărul unui adult, care l-a luat în brațe și i-a oferit toată iubirea de care avea atât de multă nevoie în acele clipe dureroase. Au retrăit împreună momente dificile și au înțeles totul, privind de această dată împreună totul dintr-o nouă perspectivă.